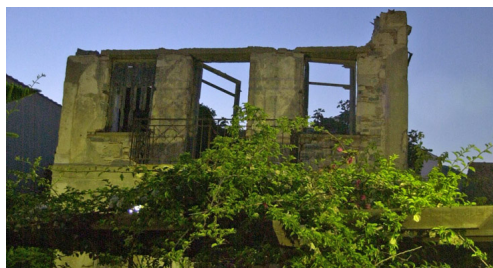

Από τις εκλογές πληρεξουσίων για τη Δ' Εθνοσυνέλευση του Άργους στις 11 Ιουλίου του 1829 που ήταν η πρώτη εκλογική διαδικασία με άμεση ψηφοφορία στο νεοσύστατο τότε ελληνικό κράτος, μέχρι τις μέρες μας έχουν μεσολαβήσει 194 χρόνια και 70 εκλογικές εθνικές - βουλευτικές αναμετρήσεις. Φτάνουμε έτσι, στην ένατη μέσα στον τρέχοντα αιώνα να εκλογική μάχη, την πρώτη που διεξάγεται ανήμερα Κωνσταντίνου & Ελένης.

Σημαντική εορτή για την Ορθοδοξία που προσέφερε το τίτλο «Άγιος» και «Ισαπόστολος» στο Ρωμαίο αυτοκράτορα και στην μητέρα του Ελένη. Η Ρωμαιοκαθολική εκκλησία αρνήθηκε κάτι παρόμοιο, με την αιτιολογία ότι ο αυτοκράτορας έδωσε εντολή να φονευτούν ο πρωτότοκος γιος του Κρίσπος και η σύζυγός του Φαύστα. Όπερ και εγένετο.

Ο προεκλογικός αγώνας ήταν βουτηγμένος στην πόλωση. Βεβαίως, δεν έχουν υπάρξει μεταπολιτευτικά εκλογές ήρεμες, γαλήνιες πάνω σε καθαρά πολιτικά και ιδεολογικά κριτήρια. Το αυτό ισχύει για το σύνολο των εθνικών εκλογών. Από την εποχή των αναμετρήσεων Τρικούπη – Δηλιγιάννη έως το τρέχον δίπολο. Η Σκανδιναβία, ως γνωστόν, κείται μακράν. Και αν, πλέον των ένθεν και ένθεν φανατισμένων, υπάρχει σοβαρός προβληματισμός σε ώριμους ψηφοφόρους περί του τι είναι σωστό για το ευρύτερο καλό, ακόμα και σε κόντρα προσωπικών συμφερόντων, καθότι αυτός είναι ο ορισμός του πατριωτισμού, τότε οι νέοι θα πρέπει να είναι κυριολεκτικά πελαγωμένοι.

Ειδικά αυτοί που μπορούν να επιβιώσουν μερικές ώρες του 24ωρου μακριά από το βυθό των εφαρμογών του κινητού, εξίσου μακριά από τον αφρό της καθημερινής φτήνιας και επιπολαιότητας που τόσο προβάλλεται, ή ακόμα χειρότερα έμμεσα επιβάλλεται. Όλοι

εκείνοι που αμφισβητούν πάνω σε στέρεες, υγιείς, τολμηρές βάσεις. Στο φινάλε οφείλουν να προσπείσουν το μέλλον τους.

Χωρίς να λησμονώ ότι ο κοινοβουλευτισμός είναι πιθανότατα ότι καλύτερο μπορεί να μας τύχει, θέλοντας να ξεχάσω το πόσο στραβά μπορεί να βαδίζει ακριβώς διότι στην ουσία είναι απροστάτευτος, θα σταθώ εντός και με μια, ντρέπομαι που το ομολογώ, μάταιη ματιά μπροστά στην κάλπη, όποιο και να είναι το τελικό αποτέλεσμα. Αν λοιπόν έπρεπε λοιπόν να διαλέξω ένα ξενόφωνο τραγούδι για να συνοδέψει τα συναισθήματά μου τούτη τη μέρα, θα ήταν το Downbound Train του B. Springsteen.

Διότι υπάρχουν και πολύ χειρότερα από την μελαγχολία ενός απογοητευμένου πολίτη τρίτης ηλικίας, για όσα συμβαίνουν. Υπάρχουν όλοι εκείνοι που θα πρέπει τα επόμενα 50 χρόνια της ζωής τους, να είναι επιβάτες σε τραίνο με καθοδική πορεία, όπως ο ήρωας
του
Bruce

.